

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 25-én. Karácsony 1. napján.

Kezdő ének: 182. dicséret 1. verse

Főének: 315. dicséret mind a 7 verse

Igehirdetés előtti ének: 323. dicséret 4. verse

Textus: Máté evangéliuma 1. rész 24-25. verse „József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy olyan szereplőről hallottunk az evangéliumi történetben, akit mindenki ismer, mégsem tud róla szinte semmit. Előttünk van József, Mária férje, Jézus nevelőapja, aki csaknem a teljes ismeretlenségbe burkolódik. Neve összesen négy helyen kerül elő az evangéliumban, de minden egyes esetben csak úgy, mint aki Mária férje, Jézus apja. Ott van a neve Jézus nemzetség táblázatában és két másik történetben. A leghosszabb és legfontosabb szerepet az Újszövetség leírása alapján mégis a karácsonyi történetben tölti be. Amikor Betlehembe megy a Család, akkor József az, aki gondoskodik a fizikailag kiszolgáltatott feleségéről és a Kisgyermekről. Máté evangéliuma pedig azt a pillanatot ragadta meg, amikor vívódik magában, hogy mit tegyen Máriával és a gyermekkel.

Azonban ez a vívódás is olyan csendes. Magában gondolta végig a történeteket, nem beszélte meg senkivel. Titokban akar cselekedni, hogy senki ne tudjon meg semmit. Még az angyal is álmában jelent meg neki, nem adva lehetőséget a párbeszédre. Ugyanígy álmában jelent meg az angyal, amikor felszólította, hogy meneküljenek Egyiptomba. Olyan résztvevője ő az evangéliumi történeteknek, aki nem beszél, aki csak hallgat.

Ezt a jellegzetességét ragadta meg Reményik Sándor is, amikor a „József az ács Istennel beszél” című versében ezt írta: „Magasságos, | Te tudod: nehéz ez az apaság, | Amit az én szegény vállamra tettél. | Apja volnék, - és mégsem az vagyok. | Ez a gyermek... ha szemébe tekintek, | Benne ragyognak nap, hold, csillagok. (...) Vezetném és Ő vezet engemet. | Csak azt tudom, a Te utadon jár, Magasságos, | De ki tudja a Te ösvényedet? | Te vagy az atyja, - én senki vagyok, | Az Evangéliumban hallgatok, | S hallgat rólam az Evangélium.” Karácsony ünnepének első napján most mégis gondolkozzunk el azon, hogy mit jelent József hallgatása.

Nagyon komoly különbség van aközött, ahogyan az ember hallgatni tud és aközött, hogy egyszerűen csak csendben van. A kettő nem ugyanaz. József nem egyszerűen csendben van, vagyis nem mond ki semmit, hanem annál többet tesz: hallgat. Hallgat arra, amit mondanak neki, hiszen pontosan tudja, hogy fontos mindent megjegyezni, ami eljutott hozzá. József hallgatása az, amit nyugodtan nevezhetek karácsonyi hallgatásnak. Benne van az, ahogyan nekünk is hallgatnunk kell. Nem egyszerűen csendben lenni, hanem figyelni, emlékezni, cselekedni.

A karácsonyi hallgatás legfontosabb eleme a figyelem. Mostanában azt mondják, hogy annyira hozzászoktunk a képi látványhoz, hogy szinte semmilyen hang vagy egyéb ehhez hasonló nem tud lekötni minket. Sőt, lassan az egyszerű álló kép sem jelent semmit. Mostanában már nem csak három dimenziós képi világ jeleníthető meg, hanem léteznek olyan filmek is, ahol a képen és a hangon túl már a mozgásba és a filmmel kapcsolatos más részletekbe, esőbe, szélbe is bevonható a néző. Ezek után csodálkozunk rajta, hogyha az egyszerű hang nem jut el senkihez?

József azonban figyelt. Biztos vagyok abban, hogy az ő lelkét is nagyon sok minden lekötötte. A legkisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy éppen mit tegyen egy álommal vagy hanggal. Életének legnagyobb döntését kellett meghoznia, azt pedig a lehető leggyorsabban. Ebben a feszült élethelyzetben, amikor mi inkább csak magunkkal foglalkozunk, József mégis meghallja az üzenetet. Figyelemmel volt minden részletre.

Azt hiszem, hogy a karácsonyi hallgatás egyik legfontosabb részletéhez jutottunk el. József nem zárkózik be a saját gondjába. Nem mondja azt, hogy most hagyjatok engem békén, hiszen rendkívül nagy bajom van. Nem teszi azt, amit mi nagyon sok esetben megteszünk. Nem érdekel minket mindaz, ami körülöttünk zajlik, hogyha éppen nyomasztanak minket az életünk terhei. A terhek, ahogyan mondani szoktuk maguk alá temetnek minket. A karácsonyi hallgatás figyelme azonban más t mutat. Nem szabad bezárkózni a saját gondolatainkba és érzéseinkbe.

József ugyanis nem zárkózott el semmitől, sőt inkább, kinyílt minden irányba. Olyan helyről is elfogad útmutatást, amire máskor lehet, hogy azt mondta volna, ez nem normális. Mégis figyel az álomra. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy az Ószövetség nagy álomlátóját is Józsefnek hívták) Olyan helyről fogadja el az útmutatást, amit csak akkor hall meg, ha tényleg minden eshetőséget számba vesz. Nem a barátok tanácsára

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 25-én. Karácsony 1. napján.

figyel, nem a rokonok útmutatását fogadja el, hanem a Mindenhatóét. Karácsony hallgatása azt jelenti, hogy Isten hangjára figyelt. Amikor az angyal szavát hallotta, akkor tudta, hogy nem hallucinál, nem képzelődik, hanem Isten küldötte beszélt vele. Ezt a hangot pedig annyira komolyan vette, mintha maga a Mindenható beszélt volna vele.

Bennünk vajon mennyire van meg ez a hallgatás? Mennyire vesszük komolyan Isten hangját és útmutatását? Amikor nem csak a saját életünk problémái kavarognak, nem csak a kontinensünk gondjait látjuk, hanem hosszabb távon a világunk nehézségei is rajtunk vannak, akkor mennyire nyitjuk meg magunkat Isten szava felé? Karácsony üzenete az, hogy a Mindenható örökkévaló szava elérhetővé vált számunkra!

A karácsonyi hallgatás azonban nem csak figyelem, hanem emlékezés is. József emlékszik arra, amit álmában látott és hallott. Milyen sok esetben előfordul velünk, hogy valamit álmodtunk, de aztán nem tudjuk, hogy mi volt az. Vagy ha emlékszünk is, elmeséljük és aztán tovább lépünk, az álmunk minden eleme törlődik. József karácsonyi hallgatásában ott van az emlékezés is. Ami miatt pedig megjegyezte az álmot, az nem csupán azért van, mert különleges álom volt, hanem azért mert életének a kérdésére kapott benne választ. József talán fel sem tette a kérdést, de megkapta a választ.

A karácsonyi hallgatás az jó értelemben vett memorizálás. Emlékeznünk kell a kérdéseinkre, de emlékeznünk kell arra is, amit Istentől válaszként kaptunk. Emlékszem én is arra, amikor egyszer feltettem a kérdést Istennek, hogy mit kell tennem egy konkrét élethelyzetben és megkaptam a választ, hogy nem szabad nemet mondanom. Van olyan is, amikor éppen arra indít minket Isten, hogy álljunk meg minden kísértéssel szemben és ragaszkodjunk a Mindenhatóhoz. Emlékeznünk kell, hogy hányszor kaptunk már választ az életünkben. Amikor feszültségek voltak bennünk, akkor békességről szólt nekünk. Amikor azt éreztük, hogy nem tudjuk elhordozni életünk terheit, akkor azzal biztatott, hogy Ő átvesszi a terheinket. A karácsonyi hallgatásban benne van az, hogy emlékezzünk az Istentől megkapott válaszokra.

Miért jó ez nekünk? Azért, mert látni fogjuk, hogy nem csak Józsefet szólította meg Isten. Nem csupán az ő kiváltsága volt az, hogy a mindennapi életben segítette tovább a mennyei üzenet. Velünk is itt van Isten. A mi ünnepeinkben, de a mi hétköznapijainkban is benne van. Mondhatom nyugodtan úgy is, hogy benne van az életemben, annak részévé vált a Megváltóban, Jézus Krisztusban.

A karácsonyi hallgatás azonban a figyelem és az emlékezés mellett a cselekvésről is szól. József, amikor felébredt, akkor mindent úgy tett, ahogyan Isten parancsolta neki. Az üzenetből azt értette meg József, hogy ebben az eseménysorban miért van szükség rá. Megértette, hogy nem pótszereplő, hanem főszereplő. Lehet, hogy nem sok mindent tudunk róla, de azt tudjuk róla, hogyha ő nem lett volna ennyire nyitott Isten felé, ha nem lett volna meg benne a karácsonyi hallgatás és nem cselekszik azonnal, akkor minden egészen másként alakult volna. József megértette, hogy a földön ő biztosítja a családot a gyermeknek. Ő az, aki a biztonságot nyújtja a felnövekedéshez. József hallgat, de tudja, hogy itt egyedül ő teheti meg azt, amire szükség van.

A karácsonyi hallgatásunk végső lépésének ennek kell lennie. Isten megszólít, hogy megértsük, nem mellékszereplői vagyunk az életünknek, a gyülekezet életének, a világ eseményeinek. Meg kell értenünk, hogy Isten ránk is olyan feladatot bízott, amit rajtunk kívül senki más nem végezhet el. Mi vagyunk azok, akik a családban továbbadhatják Isten üzenetét. Mi vagyunk azok, akik a munkatársi közösségben biztonságot tehetünk Jézusról. Tudnunk kell, hogy szükség van ránk, szükség van arra, hogy mi is cselekedjünk.

Ezt tudták nagyon sokan a nagyszülők közül, akik megtanították az unokájukat imádkozni. Ezt tudták nagyon sokan a szülők közül, akik bibliai történeteket mondtak gyermekeiknek. Ezt tudták nagyon sokan, akik olyan értéket és kincset adtak tovább egy-egy karácsonyi énekben, egy-egy régi imádságban, vagy éppen a családi Biblia évszázados lapjaiban, amit senki nem vehet el a szereteteitől. A karácsonyi hallgatásban ezt tanulhatjuk meg mi is. Szükség van ránk, hogy családi életünk főszereplőiként örök életre szóló kincseket adjunk tovább.

Szeretett Testvéreim, karácsonyt ünneplő gyülekezet! József hallgatott. Nem mondott egyetlen szót sem. Mégis, amit megtett, az minden szónál ékeesebben mutatta, hogy értette és tudta, mit szeretne látni a Mindenható. Bennünk is legyen ott ez a karácsonyi hallgatás, figyeljünk, emlékezzünk és cselekedjünk, hogy az életünk tele legyen örökre megmaradó kincseinkkel. Ebben az örömben állhatunk meg mi is az értünk megszületett Megváltó előtt és mondhatjuk az ének szavával: „Itt állok jászolod felett, ó, Jézusom, szerelmem, eljöttem, elhoztam neked, amit kezedből nyertem. Vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem, hogy kedves légyek neked!”

Ámen!

Záró ének: 327. dicséret mind a 4 verse